

ДУШІ ЖАГУЧОЇ СЛОВА...

часу в газеті «Біла Церква-наш дім». Ну а далі все пішло само собою. Десь беруться теми, десь слова.

Можливо, природна спостережливість і мудрість, яку дає нам життя, спонукають мене до написання цих поетичних рядків. Частинку з них я віддаю сьогодні на ваш суд.

З повагою та любов'ю до вас, дорогі читачі, Марія Постоева

Старим і в двадцять можна бути.

А молодим – і в сімдесят!
І в двадцять можна жевріти і тліти -
Горіти ж можна і в вісімдесят.

Душі жагучій тяжко пояснити,
Що роки швидко так летять.
Політ душі у дряхле тіло не замкнути.
Ну а роки... нехай собі летять.

Нехай летять і мудрість при-
бавляють,
І сивину, і зморшки на обличчі теж.

Та все ж вони ніколи не зуміють
Між молодістю й старістю про-
карбувати меж.

МАТЕРЯМ НАШИМ

Хай на війні я не була. Я не жила в ту пору.

Дитячим серцем чула я, як з двору і до двору
Ходила скрута та страшна і повоєнне горе.

Я бачила калік страшних, сумні вдовині очі.

Не розуміла я тоді втрати надій дівочих.

Не знала, чом у мене тато є, а хтось його не має.

Чому сусідка молода очей не піднімає,

Коли безногого Миколи дружини зустрічає.

І чому та її синочка байстрятком називає.

І що воно ото таке, що має означати,

Щоби дитину ту малу цим словом називати?

Тепер я знаю. То війна усе оте зробила

І гарних молодих дівчат без пари залишила.

Хто сміє їх судити тепер? Хто сміє глузувати?

Адже ж вони хотіли теж щастя жіноче мати!

Вклонімося їм всім, вклонімося доземно.

Що горе й біль пережили, ми знаєм, не даремно.

Ті руки їхні в мозолях і зігнуті їх плечі

З руїн країну підняли, а ще, а ще, до речі,

Зростили дочок і синів! Хто може сумніватись,

Що ЖІНКА може у житті усе, усе здолати!

3 березня 2012 року

Було й пройшло, пройшло і відболіло.
Й до нині те не зрозуміло,
Чому так сталося воно.
Адже ж було, було, було!

І доля щастя в нас забрала.
Куди все ділося? Куди?
Кохання ми не зберегли...

Було кохання й душі щем.
Росло, буяло з кожним днем
Те почуття, мов маків цвіт.
Радів зі мною увесь світ!

Навіщо ж так було кохати?!
Чому так важко забувати?
Хто знає душу, як лічити?
Хто може тому навчити?

(То так здавалося мені.)
У щасті пропливали дні...
І ти не знав, і я не знала:
На нас розлука чатувала.

Можливо, хтось і ліки знає,
То чом рецепти ті ховає?
Хтось може знає й як прожити,
Щоби нікого не любити?!

Закрила небо чорна хмара.

Знайдіть поради такого!
Прошу вас, люди, ради БОГА!

Невпокорена птиця... Квітка ломикамінінь... Ніна Опанасенко

БЛАГОДІЙНА ВИСТАВА

28 березня члени Академії пенсіонерів завітали на гостину до учнів та педагогів Білоцерківського економіко-правового ліцею, щоб узяти участь у благодійній виставі – літературно-музичній композиції, присвяченій 70-річчю від дня народження білоцерківської поетеси та громадської діячки Ніни Опанасенко.

усвідомлення того, що майже ніхто навіть із висококваліфікованих лікарів достеменно не знає, чому її рідкісна хвороба супроводжується таким страшним побічним ефектом. Кажуть, у світі подібних випадків щось близько десяти...»

Академісти по-християнськи сприймали розповіді про непросту життєву історію Ніни Опанасенко: зокрема їй на операцію свій посильний внесок зробив кожен небайдужий.

Та головне того дня кожен із присутніх відкрив для себе високу поетичну творчість талановитої і багатостраждальної жінки, життя якої нагадує квітку едельвейс, що тягнеться до сонця, тримаючись дужими корінцями за кам'яну основу. Благодійний фонд Костянтина Єфименка висловлює щире подяку директору ліцею Михайлу Григоровичу Яременку, вчителю української мови і літератури Людмилі Петрівні Замковій, учням економіко-правового ліцею за гостинність, доброту, людяність, за повагу до людей пенсійного віку.

Учасники благодійної акції зібрали разом із внеском фонду 2 363 грн і передали їх на лікування Ніни Опанасенко.

Учасники благодійної акції